

"עד אשר מלא את ירושלים פה לפה..."

אל סלון הבית בו ישבנו שבעה, נכנסה דמות כבודה, - הרב יוחנן ערובמן, קוראים לו נדמה לי - פסעה בעצלתיים אל שורת האבלים, והתיישבה בשתיקה טעונה.

בידה מונחת הייתה שקית קטנה, מין תליון, וחפץ בלתי מזוהה שכן בה.

'דין גרמא דעשיראה ביר'

שבר האיש את הדממה.

וכשראה את גבותינו המורמות ועינינו המצטמצמות, פתח במונולוג מצמרר:

בני הראשון, אריה, נמחץ למוות למרגלות בית הכנסת בליוויית אחד מגדולי ישראל.

טרם התאוששנו, ניגף בני היקר זאב, מזלזול בהנחיות ה'קורונה' הארורה.

שנה לאחר מכן, נקטף בני העדין מנדי, במיתה משונה, הוא נרמס תחת ההמונים שנכלאו בשביל צר במורדות הר מירון.

שבועות ספורים לאחר מכן, ליווינו את בני דוב למנוחות, לאחר שהתמוטטה עליו 'פרנצ'ה' – טירבונה בלע"ז – בנסיעתו לחוג אצל רבו.

על בנינו שמחה, מה לנו כי נלין, הוא טיפס על אגורן וצנח למוותו.

למה מכל מיליון האיש שהיו סביבו, לא היה מבוגר אחראי שיתרה בו?! שאלה טובה, לא לא זה לא ההוא שהתאבד!...

השיא היה אצל יוסף, עלם חמודות, - נהג אוטובוס ישמעאלי דרס אותו באכזריות בקטטה שהתרחשה לאחר עצרת הרבבות...

"והעצם שאתם רואים", זעק האיש תוך שהוא מניף את ידו הרועדת:

"היא של ביתי נחמה!"

ניסינו לברר באיזה אירוע המוני היא נספתה.

"אה, היא, רק חלפה בסמוך להפגנה, ודורדר עליה פח אשפה בוער..."

היו לו למצרי עשרה בנים. ואמר לישראל שיוליכם לשוק.

והיה הארי בא – ונטל אחד.

והזאב אחד,

והדוב אחד,

והנמר אחד.

והיה נכנס אצל המצרי לבדו.

ומצרי אומר לו: היכן הם בני?

אומר לו ישראל:

שב, ואני אעשה לך חשבון.

נטל הארי אחד וכך וכך, עד שנתן לו חשבון...

(תנחומא וארא).

מעשה בשני כהנים,

שהיו שניהן שוין ורצין ועולין בכבש,

קדם אחד מהן לתוך ארבע אמות של חברו,

נטל סכין ותקע לו בלבו.

עמד רבי צדוק על מעלות האולם ואמר:

אחינו בית ישראל שמעו הרי הוא אומר (דברים כא, א) כי ימצא חלל באדמה ויצאו זקניך ושופטיך.

אנו על מי להביא עגלה ערופה על העיר או על העזרות?

געו כל העם בבכיה.

בא אביו של תינוק ומצאו כשהוא מפרפר.

אמר: הרי הוא כפרתכם ועדיין בני מפרפר ולא נטמאה סכין!

ללמדך שקשה עליהם טהרת כלים יותר משפיכות דמים וכן הוא אומר (מלכים ב כא, טז) וגם דם נקי שפך מנשה [הרבה מאד] עד אשר מלא ירושלים פה לפה.

(יומא כג.)